

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.163 van 24 oktober 2012
in de zaak A. 202.000/XIV-33.568**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Brecht De Schutter
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 A. Lacomblélaan 59-61 bus 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 6 oktober 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 65.984 van 1 september 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7575 van 9 november 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 september 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Brecht De Schutter, die verschijnt voor de verzoekster, en attaché Paquita Walraet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster komt op 16 juli 2010 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 18 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 april 2011 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 1 september 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een enig middel de schending op van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), samen met een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht, het recht op verdediging en het recht op tegenspraak, en van het gezag van gewijsde van de beslissingen van de algemene vergadering, samen met de materiële motiveringsplicht.

Zij citeert uit de punten 3.4.1. en 3.5. van het bestreden arrest en voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarin een eigen onderzoek naar de situatie van de verzoekster in Somalië heeft gevoerd of bij het onderzoek ten gronde eigen kennis heeft gebruikt, zonder bronvermelding, zonder dat de bronnen in het administratief dossier aanwezig zijn en zonder dat de partijen er zelf standpunt over hebben ingenomen.

De verzoekster stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft maar slechts aanvullende onderzoeksmaatregelen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan opleggen. Te dezen steunt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich echter meermaals op informatie die niet in het administratief dossier voorkomt noch door de partijen is aangereikt. Die informatie is determinerend geweest voor de conclusie in het bestreden arrest dat de verzoekster niet aantoonde de Somalische nationaliteit te bezitten, op grond waarvan haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zijn geweigerd. De verzoekster acht het recht op tegenspraak en het recht op verdediging geschonden doordat zij geen debat heeft kunnen voeren omtrent de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerde eigen kennis. De eigen kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen buiten beschouwing gelaten, wordt in het bestreden arrest niet op afdoende wijze aangetoond waarom de verzoekster niet de Somalische nationaliteit zou bezitten, zodat de formele motiveringsplicht is geschonden. De motivering van het bestreden arrest kan alleszins niet de conclusie ervan dragen, zodat minstens de materiële motiveringsplicht is geschonden.

De verzoekster vervolgt dat de andere argumenten in het bestreden arrest om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren worden geput uit het feit dat zij bepaalde kennisvragen onvoldoende zou hebben kunnen beantwoorden. Zij verwijst naar het arrest nr. 45.395 van 24 juni 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zetelend in algemene vergadering, waaruit zij afleidt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook te dezen rekening had moeten houden met het

profiel van de verzoekster als analfabete alleenstaande vrouw en haar niet enkel had mogen afrekenen op het al dan niet juist beantwoorden van bepaalde vragen. Vermits ook die motieven de weigeringsbeslissing niet kunnen dragen, is de materiële motiveringsplicht geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel.

Beoordeling

6. Volgens de verzoekster is het bestreden arrest ten dele op “eigen kennis” van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteund, meer bepaald waar wordt gesteld dat een gebrek aan schoolse opleiding irrelevant is nu de Somalische maatschappij in essentie een orale maatschappij is waar maatschappelijke gegevens dus mondeling worden doorgegeven, dat de verzoekster geen (sub-)clans uit haar regio en land kon opnoemen terwijl de gestructureerde clancontacten het sociale en economische leven bepalen en de kennis daarvan onmisbaar is in het dagelijkse leven en dat de handel en de clanstructuren en clangeschiedenis al op zeer jonge leeftijd aan de kinderen wordt geleerd en doorheen het leven verder wordt geïllustreerd.

In het antwoorddocument van CEDOCA van 4 maart 2011 wordt op de vraag of iemand in de Somalische samenleving wordt geacht kennis te hebben van het clansysteem geantwoord dat het clansysteem er determinerend is voor de opbouw van de samenleving, dat de groepsidentificatie met de clan en de daarmee gepaard gaande loyaliteit de kern van de sociale organisatie vormen, dat het clanisme een sociaal bindmiddel is, dat de afstammingsgeschiedenis al op jonge leeftijd aan de kinderen wordt geleerd en dat de familiale clangeschiedenis doorheen hun leven verteld en herverteld word. In dat document wordt ook gesteld dat de individuele veiligheid in Somalië traditioneel van iemands clan afhangt, dat deze situatie niet is veranderd in de moderne tijd en dat de clan sinds de ineenstorting van de regeringsinstellingen in 1991 nog steeds als vangnet voor de Somali's dient. In verband met de kennis van het Somalisch, wordt in een uittreksel uit “Ethnologue Languages in the World” vermeld dat deze taal ook in Djibouti, Ethiopië en Kenia wordt gesproken. Die informatie bevindt zich als stuk 18 en stuk 16 in de map “landeninformatie” in het administratief dossier en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht er zich dus op te steunen, ook zonder uitdrukkelijk de bron te vermelden. In de aanvankelijk bestreden beslissing was uitdrukkelijk naar deze informatie verwezen en de verzoekster heeft

zelf die beoordeling in beroep betwist, zodat er geen sprake is van een schending van de rechten van verdediging noch van de in artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid.

Aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen is voldaan, nu in het bestreden arrest uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom de voorgehouden nationaliteit van de verzoekster niet bewezen wordt geacht en omstandig wordt uiteengezet waarom een gebrek aan schoolse opleiding irrelevant is voor het niet kunnen beantwoorden van een aantal vragen.

De verwijzing door de verzoekster naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 45.395 van 24 juni 2010 is niet dienstig. Het gezag van gewijsde daarvan geldt slechts tussen de partijen en de verzoekster was geenszins een partij in die zaak. Er valt ook niet in te zien hoe de Raad van State door het gewijsde van dat arrest van een lagere instantie zou zijn gebonden. Ten overvloede blijkt dat in het thans bestreden arrest het gebrek aan schoolse opleiding van de verzoekster wel degelijk in de beoordeling werd betrokken, doch niet relevant werd geacht gezien de aard van de vragen waarop zij het antwoord niet kende. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter uiteraard niet toe wat dat betreft in de plaats van de eerste rechter in de beoordeling van de feiten te treden.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen